

წესებულება

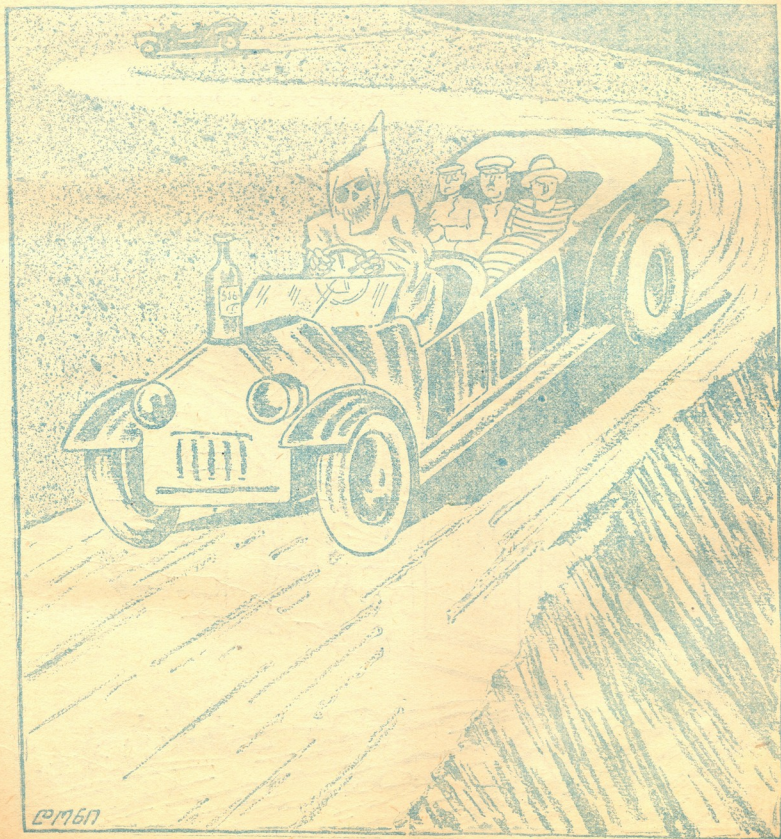

№ 61

კვირა, 15 აპრილი, 1926 წ.

№ 61

შოფერების დაუდევრობით ამ ბოლო ხანებში მებრძვან და ავტომობილებზე უბედური შემთხვევები

აზარაქისკენ თუ სიპიოსკენ?

თავაჯღოვარის აღმასკომი

საქართველო

—... თუ როგორ ვაატაროთ მომჭირნობა. ამის შესახებ ცენტრის დათმობილი სახელმძღვანელო ქაღალდს. ასე დასრულდა თაიისი სიტყვა ცენტრის რწმუნებულმა, რომელმაც ხელი ჩამოაოთვა კვიხიანის თემამდამსკომის თავმჯდომარეს—კვიროსი დოყლაბაძეს, გამოემშვიდობა და წავიდა.

კვიროსი სიხარულით ცას სწვდებოდა:

— ხელი ჩამოაოთვა... მე ახლა დიდი კაცი ვარ... რწმუნებულმა ხელი ჩამოაოთვა... როგორ უთხრა ეს ამბავი ჩემს ცოლს?! არ ამბავს მოვება ეს ამბავი ისე, რომ ცოლმა გაიგოს, მარა არ შემატყოს, რომ მე ამის დიდ რამედ ვაგდებ?! რწმუნებულმა ხელი ჩამოაოთვა—ასე ფიქრობდა სახლისკენ მიმავალი კვიროსი; იღიმებოდა და ხშირად უცქერდა თავის მარჯვენა ხელს, რომლითაც მას ხელი ჩამოაოთვა რწმუნებულმა. ეს ხელი კვიროსის ესლა უფრო ლამაზი და მშვენიერი ეჩვენებოდა და დიდ განსხვავებას ნახულობდა. როცა მარჯვენა ხელს მარცხენას აღარებდა, თუმცა იგივე ერთმანეთს ისე ჰკვანდენ, როგორც, რომ იტყვიან: ერთი ვაშლის ორი ნაჭერი.

მეგრევე დააბრა კვიროსიმ ცოლს, რომელიც თქმა, მაგრამ ვერ გადაბა ეს ამბავი სხვა აზრად. ფიქრობდა:

— სადილის წინ ცოლს ხელს დავაბანებ; იგი მეტყვის, შემიკოთხება:

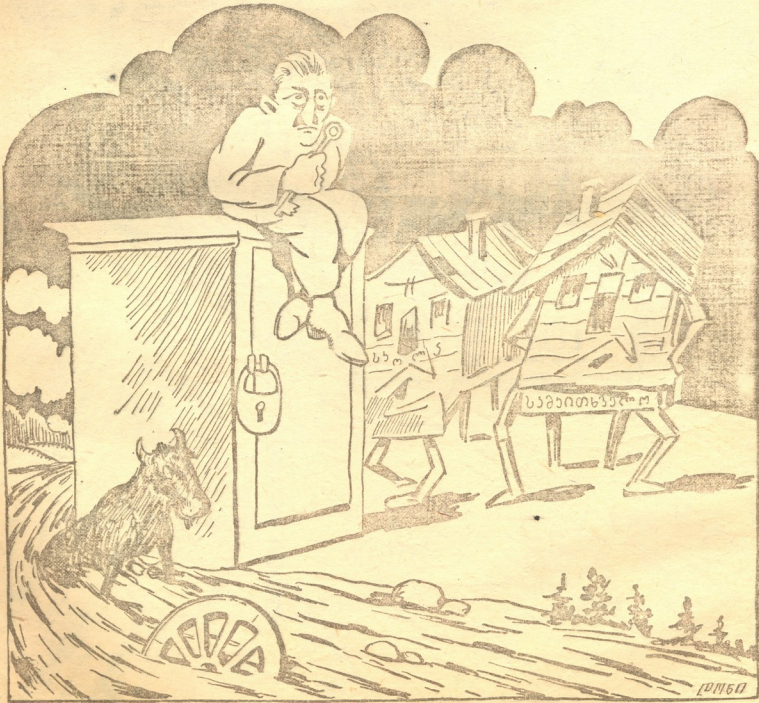
— რა დიდი კაცი გახდი, რომ შენით ხელს ვერ დაიბანე?!

— როგორ თუ არა: დღეს ცენტრის რწმუნებულმა ხელი ჩამოაოთვა!!

მაგრამ კვიროსის ეს აზრი არ დაუჯდა; ეს ხომ მისი პიროვნების დაწვრილმანება იქნებოდა. სხვა კიდევ ბევრი იფიქრა: მაგრამ ვერაუკერი გამოხანა... ისევ ხელის დაბანას უნდა გამოეყენა ჩიხში მომწყვეტელი კვიროსი.

— ხელი დამბანე თუ ქალი ხარ; ცოტა წყალი მეყოფა... ქუჩყინი არა მაქვს ხელი, თორემ ცენტრის რწმუნებული არ ჩამოაოთმედა ხელს... ამის თქმა დააბრა კვიროსიმ, რომ ამ დროს აკვანში ბავში აბრდა და ცოლმა ბავშს მოაშურა.

— არ გაგზარდა ლეურთმა; რა მაინცდაბანე ახლა აბირდი—გაიფიქრა უკმაყოფილოდ კვიროსიმ.

კვიროსი შედგებოდა საღაროზე

სუფრას მოუსდენ.

კვირის მკაღის დიდ ნატეხებს ლობიოში სვრიდა და ზეიხედ მუცელში აგზავნიდა; თანაც განუწყვეტლივ იმის ფიქრში იყო, რომ როგორმე ხელის ჩამოთმევის ამბავი რამე ამბავზე მოეხა და ცოლისთვის ეთქვა... მაგრამ ამჟამად ისე გამოძლია ლობიოთი, რომ მუცელზე გიბერა და თქმით კი ვერაფერი სთქვა.

— რა დაეშავრა, ვაჟო?! — რა ამბავია, რომ ორი საინი ლობიო შესჭამე?! — უთხრა გაკვირებულმა და გულმოსულმა ცოლმა კვირისთვის, რომელიც ის იყო ჭამის ენთოვდა, მაგრამ რაკი ცოლი გაელაპარაკა, მას უცხად საშოალება მიეცა ამის თქმისა და ცოლს უთხრა:

— ხა—ხა—ხა—ხა.. ჩემო ცოლო, იმის რ იყოს, რომ დღეს ცენტრის რწმუნებულმა ხელი ჩამომართვა. — ერთი კოვხი ლობიო კიდევ მომიმართე. — მარა არ მინდა არა... ხა—ხა—ხა—ხა...

და კვირისი საჩქაროთ წამოიღდა და გარედ გამოვიდა. იქნებ უკიდო მიიღო კინჩბრთან მოწერილობა

მომჭირნეობის გატარების შესახებ...

... და როცა სოფლებში მივიდოდენ მასთან სასოფლო საქმეების მოვლარების შესახებ მოსალოადაც კვირისი შეჯდებოდა სალოროზ, რომელზედაც იდგა, ხელში ვასალებს დაიჭერდა და ამბობდა:

— თუ ვაკი ხართ ფულის შესახებ არავერი არ მიუხრათ, მთავრობისაგან მზანება მაქვს მიღებული, რომ ერთი კაცივთ არ დაინარჯოს უხარო საქმეზე...

— სკოლა და სამკითხველო ინვერეა; ხიღები და ბოვირები სოფლიად დანგრეულია, გზებზე გაელა აღარ შეიძლება, — ეუბნებოდენ გლეხები, მაგრამ კვირისი სალოროდან მაინც არ ჩამოდიოდა და გლეხებზე გაწმლებული ბრუნდებოდენ უკანვე.

— მისი საკუთრება ხომ არ არის, რომ კრუსსავით დაჯდომია სალოროსი?!

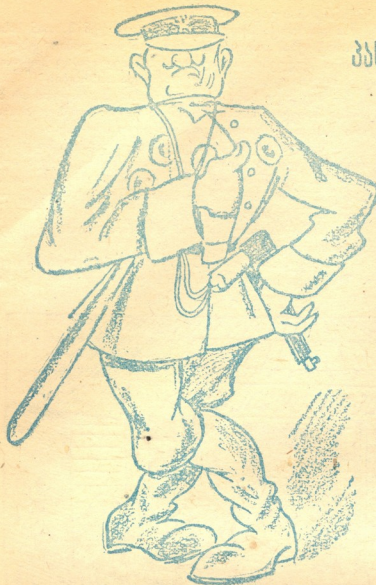
— დაჯდომია, თორემ შიგ რამე აქვს! თუ რამე ფული შემოვიდა აღმასკომში, იგი სალორომდი ვერც კი მიაოწვის — ამბობდენ ზოგიერთები.

ლონი

„კულაკის“ ოჯახს დამგზავნებოდა

პასაჟი

ბილიტილი (იძახის): Дворник!
ქეზო.მ: მზად ვარ!!!

კვიროსი შეიღდა მომჭირნობის ვატარებას. ჯერ დაითხოვა; საქმისწარმოებელი; შემდეგი: მდივანი... დარაჯა, კანცელარიის მოახლე... და ბალე მთელს აღმასკომში მართკ კვიროსი დარჩა.

— ყველამ უნდა გავიჭიროთ... ყველამ ბეერი უნდა ეიშოზით... ყველამ უნდა მოვიკლოთ... თავი იილაღ უნდა გავიტანოთ... უბრალო საქმეებზე აღმასკომში ნუ მოხვალთ და ტყვიილად ნუ შემაწუხებთ... დრო ფული დარს. — ეუბნებოდა კვიროსი სოფლებს, რომლებმაც თანდათან უკლებს აღმასკომში სიარულს და ბოლოს მთლად დაეთხოვეს...

ეს უნდოდა კვიროსისაც. მას დარჩა ბურთი და მიეღანა.

ერთს საღამოს მან იაკისი ცოლ-შვილი გადმობარგა აღმასკომის შენობაში; ანდა რა აძენი ხოლოდითი უნდოდა მის გადმობარგებას. ერთი ფიკრული ჭიხა ჰქონდა, იგი გაყიდა და მასში აბრებულ ფულით სიოჯახი ნივთები შეიძინა. შემდეგ, როცა „ხელი მოითბა“ და იჯახი გადაართვა; შიშინა ბეერი ნივთები და გაიჩინა ბლომად შინაური ფრინველები და ცხოველები, რომლებსაც გლეხებისაგან იძენდა „დაკლებულ ფასებში“, ანუ „ხელის მოწერი და სახაზინო ბეჭდის დასმით“, — მიეღი შერობა დიკავა.

— მობრძანდით, მობრძანდით, — მიაძახა კვიროსიმ როგორც კი დინახა რწმუნებულნი, რომლებიც გავიერგებული ათავადიერება და გზიდან ეკავიანის თემაბმასკომის შერობას.

— რაღაც ისე მახსოვს, რომ აქ იყო, მგონი, თქვენი თემაბმასკომი, — იკითხა გავიერგებით რწმუნებულმა, და როცა შენობაზე წაიკითხა ნაცნობი წარყურა: კვახიანის

აღმასკომი, დარწმუნდა და წამოიძახა:

— ჰო, აქ ყოფილა, მაგრამ ეს რა აშხაია?!

მის წინ შემდეგი სანახაობა გადაშლილიყო:

— კვიროსის ცოლი პატარა შვილს ეილერსებოდა. აი-ვანზე იჯღენ კვიროსის მშობლები. საცხელები გავიკლათ სეეტებზე, ეზონი პატარა გოგო პეპელას მისდევდა დასა-ჭერად. შინაური ფრინველები და პირუტყვები ეზოში გამოსულყვენ. ჭედა სართული (სარდაფი) კვიროსის ბოსტელად გადაეციებინა; ერთი სტყეიტი კვახიანის აღმასკომი „ეკლავა“ სახლ-კარს დასტავებოდა.

— ნუ გვიცერთ, ამანავო რწმუნებულნი, მომჭირნობის ვასატუბოვდა მე ასე ესცანი საჭიროდ. აღმასკომს ხარჯები ძალიან შეუშკრიდა; ჩემს მტეე მას არავინ ჰკავს მოსამსიხურე. მთელი ჩემი ოჯახით ვიკავ და ვუელი აღმასკომს; აღარ მჭირია დარაჯი და სხვა მოსამსახურეები. მართალია; ოჯახი გავინადვურე ამისათვის და მთელი ოჯახობით აქ ვაგმუფსახლდი, მარა რა ვაეწყობა; ასეთია საზოგადოებისათვის სამსახური; სირცხვილი ზომ ვერ ესცამ, რომ აღმასკომს ვერ მოეფურო... ამანუ უფრო მომჭირნობის ვატარება, ყოვლად შეუძლებელია.

როცა სასამართლოში დაიწყო კვიროსის „საქმე“, ვაზეტებში ასეთი სათუფრებით იყო სასამართლის ანგარიში მოთავსებულნი: „ოჯახობი“... „ოჯახის აღმასკომი“... „თავმჯდომარის აღმასკომი“ (ჩვენც ეს უქანსკენული სათაურო მივეცი ამ ამავეს)...

... და როცა „საქმე“ დასრულდა, სასამართლოს რეპორტიორი ასე ათავებდა თავის წერილს ვაზეტში:

... და სასამართლომ რადგანაც კვიროსის აღარ მქონდა თავისი საკუთარი სახლი, გამსახლმი მისცა უფასო ბინა“.

ს ი ა შ ა ნ ე

საქართველო
1937 წლის ივნისი

ბატონიველ-მშუთისაველი მოძალაბამ (ტფილისში): აქ გადაყვეენ ქუჩებში ბაღს გაწენებას... ჩვენ-ში კი ყველა ქუჩებში უწყევტა ბაღსებები და მცენარეები ზია, თუმცაღა არავინ რწყავს წყლით.

რუსთაველის პროსპექტზე

მოსირნე ხალხში სკაბოზის კობჩად გამოწყობილი ქალები, ისენია უღარიბესი ნაწილი ტფილისის მშობილო ქალბინა. უფრო შეძლებული ვინც აყო, (მაგალითად მასუბინსკებულ მუშათა ცოლები და მისიანები)—საავარკოდ წაიღინეს საშუალო შემოსების ქალები „არტო“-ში, ან სხვა საზაფხულო ბაღში, ან კიდევ კინოში დადის. ტფილისის მუშა-მოსამსახურეთა უღარიბესი ნაწილი კი უმეტესად ვარდ არ გამოდის. ხოცი მათგანი, რომელსაც მოუხერხებია და გარედ გამოისახვდელი ტანისამოსი შეუტყობავს, რუსთაველზე გამოდის საღამომის სასურნოდ; აქ ისვენებენ შრომისა და სიცხის შემდეგ.

რუსთაველზე სეირნობის დროს ყოველი ჩვენგანი სულ კობა 5 ვერსს მინც ვაივლის, მაგრამ დაღლილობას როდი ვგრძობთ. ასეთია აქაური ჰაერს გავლენა.

ერთ საღამოს, ძლიერი სიცხის შემდეგ რამოდენიმე ახანაგები რუსთაველზე გავედი. ბაბირის-ხამავაჩაურთ და შემდეგ განაჩირებით დავედი. ბაბირის ველოდებით და მისიკირეთ ვათავლიერებთ. ჩვენ შორის ერთა ხუ-წინა გამოც. ის ჩათქვიპებული უტყვიოდა ხალხის მდინარეს, ვანსაკუთრებით აკერდებოდა ქალის და ზოგჯერ უმშაქაროდ გაიღებოდა. ბოლოს თითქმის უცხად გამოერეცა, მუსტში ბეღი ითლინა და წამოიძახა:

- რა ვიჩი ვარ! რა მუტრუკი ვარ!
- რა მოვიცად, გნო, რა აღმანარე—შევიცაოხეთ ჩვენ დარწმუნებულნი, რომ ვაგნო რაღაც სასაცილო აღმოაჩინა:

— კაცო, ამოდინა ქალები დარწმუნედა ტფილისში და შეხედეთ: რა კაროდ გამოიყურებინა: დღენადელი მანანქეთა მათთ არც კი მოჰკარებია. ჩემმა ცოლმა კი დამოარწმუნა, რომ ის როგორც ქალი და უსტიკ აბისება ვერ დაინდა ტფილისის სიცხეს, უაქველად მოკვდიბოდა და წაღვერში წავიდა დასასვენებლად, თუმცა სამსაფური არც კი იცის რასა ჰჭკია...

— გამოუტყველი ყოფილხარ, ძმავე, გამოუტყველი! ასე როგორ გავაბოყევა ახალგაზრდა ცოლმა ის კომპლესტი კაცი, ხომ იცოდი, რომ დაშლდები ვასა ისე არავის გზავნის აფარაკზე, თუ ექიმების კომისიამ არ გადააწყვეტა. შენაც ავიღებდი და ასე მოვიტყვიოდი. მაგრამ არაფერია—აგრც ერთი წელიც არაა ცოლშერთული ხარ და, შენ ხომ დაცვიერების ნიეს იჩენ, უეჭველად მალე შეისწაველი ცოლების ყოველგვარ ოინებს.

— ეს ხომ ასეც იქნება, ჩემო ვასო, მაგრამ სხვას რომ კეუახე არივებ, თვითონ შენ რაღად შეციდი—ეს გამოცდილი კაცი, რომელსაც 10 წელი დრო გჭრდა შეგეწევა-ცოლის ეს რაღაც ოინებია? ნუთუ ასე უწირო გამოდები? თქვენი მუხლსაც ხომ წაღვირში ისვენებს, თუმცა აქ სამსახურში ის არავის უწნახავს.

— ვასო: როგორც გამოცდილი და სტაჟიანი ქმარი, რომელსაც თავის მოვალეობად მიანიჩა ახალგაზრდებს ცოლების ოინებზე ელაბარაკის, რტინისა არ იტენს:

— უჯარედი, ამხანგო! მე ცოლი არსადაც არ გამიგზავნიდა. მე მხოლოდ ბაგშები გავგზავნე საავარკოდ და თან დედა გაეკვილა!

— ხა, ხა ხა!—გადაინარხარა გავაშ—ეს ძალიან კარგი, რომ შეიღობე ასე ზრუნვა, მაგრამ ერთი ესეც გვიღონს: დაგვინებ ვაითეს ექიმების კომისია: თუ მაიი დედის ბაგშონი იყო საჭირო ამ საკითხში?

— ბაგშებს რა კომისია უნდოდა? ბაგშებისათვის რომ აფარაკი აუცილებელია, ვანა ამაზე კონრეს დასძრავს რომელიღაც მამა?—ირონიით იმართლა თავი ვასომ. და ამ დროს, თითქმის განწრახია, რომ ვაგშათობებია ეს უკანასკნელი საბუთი, გვერდით ჩავივია ბატარა მოხერხების რასხმა დროშებითა და ბარანით: მათი მზირული სხე ამტკიცებდა, რომ ტფილისშიაც შესაძლებელი ყოფილა ბაგშების არსებობა ზაფხულობით, მაგრამ თურმე დედებისათვის უფრო საჭირო ყოფილა, რომ ბაგშებს აფარაკზე გზავნიდნენ.

თბილისი

ბ ვ ი ლ ი ს ი

ს ა რ კ ე ნ ე შ უ ლ ი
გ ი რ ე ლ ი დ ე რ ე

ს შ ი რ ა ლ ...

გ ა უ ს რ უ ლ ა გ ა ლ ი გა ლ ა ფ ყ ვ ა ე ტ ი ლ ა ე ბ ა

ერთ დღეს გაზ. „ფურხარა“-ში ასეთი ქრონიკა წავითკითხე:
ანახტასია გარბუნოვამ იყიდა კუბო, ჩაწვა შიგ და თავის მოკვლის განზრახვით მიიღო საწამლაკი. ენერგიულ ზონების მიღების შემდეგ სიკვდილს გადააჩინეს.

მოდი და ასეთ დროში კაცმა მოყვანე სისრულეში თავისი დაგაწყვეტილება! ათასი ვინმე გადაგელოდება წინ. ვის რა საქმე ჰქონდა ამ პატრიცულ ადამიანთან? კუბო და საწამლაკი თავისი ფულით იყიდა. და ვის ეკითხებოდა მის საკუთარ საქმეში ჩარევა? რა უნდა უყოს ეს-ლა იმ კუბოს? გამხიციველი ხომ არ დაიბრუნებს უკან?! დარჩა საკოდაე ქალს კუბო ოთახში. ბაზარში და ქუჩაში ხომ ვერ გაიტანს გასასყიდად და ხომ ვერ დაიძახებს შემწვანელიყავით:

— კი კუბო, კი კუბო...იციღეთ ბატონო... იფაფე იყილება, ისარგებლეთ შემთხვევითო.
ასეთ ფიქრებში გავერთე, ამ ქრონიკის წაკითხვის შემდეგ.

— ვინ იცის რა მიზნებით ავირობდა საიქიოს წასვლას? ვინ იცის რა იდეა ჰქონდა მას და რას ფიქრობდა მემყნისათვის? მოდი და ნულარ იტყვი:

— კომუნისტები ყოველ გზაჯვარედინზე ხელს გვიშლიან.

რომ ასეთი სასტიკი ენერგიული ზომები არ მიეღოთ, ხომ არ დაზარალდებოდა პატრიცემული ანახტასია?— არა, ეს კომუნისტები ხალხის მტრები რომ არიან, ეს ყველაზე ვიცით. მაგრამ, თავის-თავსაც რომ მტრობენ?! ანახტასია გარბუნოვას კუბო ახალაღეს, მაგრამ ეხლა თვითონ იკითხონ რამდენი იზარაღეს. ანახტასიას მიზნება სისრულეში მოყვანით ომონიღენ ერთ ოთახს, ამ ეკრევიმის დროს დღორავდ ირი გირავნაჰ პური და თავისი საწამლაკი გადარჩებოდა და მესამეც ის რომ კუბოს ყიდდა აღარ დასკრებებოდა დამზ. სალაროს.

არ გასულა ორი დღე, რომ ამ გაზეთში კიდევ წავაწყდი ასეთ ცნობას:

„ეღვანა ნიციფოროვას ჩამოვიკიდა თოკი ოთახში და თავი ჩამოშტრო. მიწეზე გამოფრქვევლია“.

— ვაშა! ვაშა! ელენე—ღღფროვანებით დავიძახე და ტაში შემოვიკარი,—უჩაღე ქალი. აი ესლა მიიღონ ამა ენერგიული ზომები!

„ღათიო ყრუაწვილი თვითმკვლელობის მიწიით ზღვაში გადავარდა, მაგრამ გადაარჩინეს“.

შეგარცხინა მდერთმა... შე ოჯახპორი თავის დახარბოა თუ გინდოდა, ზღვაში რა მიგარბუნინებდა, კინო არტისტი ხომ არ იყავი? ჩამოვიკიდეა თოკი ელენესავით. რაღა კომუნისტების გულის გასახარელი საქმე გააკეთე.

ზუბიკაშვილმა თვით მკვლელობის მიწიით თავი დაიჭრა, დაჭრილი მითათვის საავადმყოფოში, ექიმების თქმით ზრილობა საშიში არაა.

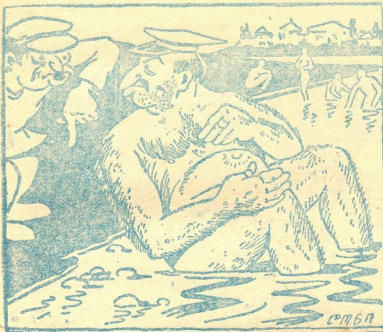
გე მტრისმეტე!—ვიყვირე მე და გაზეთი გვერდზე გადავადღე.არა,ადამიანებო მითხარით რას გვიპირებს მთავრობა? ამაზევე მტრის მოთმენა აღარ შემიძლია. პირდაპირი და მალული ბრძოლა უნდა გამოუცხადო მთავრობას.—ვიყვი მე დაფიქრე:

— ერთი გამარჯვება, სამი მარცხი, ელენემ გაიმარჯვა, მაგრამ სხვებმა სირცხვილი სჭამეს. ეს არ შეიძლება; სადაც ელენე,—იქ ყველა, დავილიოლე და გადაწყვეტე თავი მომიკლა. გადაწყვეტა ეხლანდელ დროში ადვილია, ხოლო შესრულება კი—ძნელი. ჩემი გადაწყვეტილება კი აუცილებლად უნდა მომყვანა სისრულეში.მაგრამ რა გზით, რა საშუალებებით ამაზე ცოტა არ იყოს დავეფიქრო.

— არა, როგორ მოვაწყო ისე რომ ვერ შემტყონ და ჩემი მოქმედება არ შეზოროს?.. თოკით დავიხროთ თავი? სად უნდა ჩამოვიკიდე ის თოკი? გარედ ყველა დანახავს

დათვი დამფრთხალა, ჯაჭვი გაუწყვეტინა და პირდაპირ ჩემსკენ მორბის რაღა! ე, თავში სისხლმა პირდაპირ ლისტრიკის ტრაკით დამარტყა და ფეხები ამიკანკალდა. სრახმს უკუვი მამეზა რაღა... კიდევ კარგი, რომ ტანსამოსი შედ არ მეცდა, თორემ შენ სირცხელი მაშინ გენახა! ახრისამაშნი ვიღულები რაღა ამ აფრიკანცკი

დათვის ხაშლამათა ვხდები,—ენა ძლივს მოვიტრიალე და ამ დამხრჩობ კამისას უყვირი:—გამაქცენეთ, მამეზა! წინა წით, თორემ დათვმა შამეშა მეთქი! ბან ჩინმა მამეზა მამეზა პირველი გაქცეულა! ეს დათვი კი მიხსოვდებოდა: ვა, მართალი უნაყოფო რაღა, «გაბირება მამეზე და გაქცევის გინებნო!» ერთი ისეთი მოკურცხელი, რომა ეს ჩასაყლაბათ პირდაღებული დათვი სრახმს უკან დაეგდებოდა. ჩემი ტანსამოსი იქ დარჩა და ტილიციან დაეშვი ამ ენის ხიდისთან! უკან ხალხი და გოგონები მამდევნი, გივი ევინებოდა რაღა, შოგი ბიჯისი, შოგი რაღაცეებს მაძახებენ.—შამა უკან მიხედვის რა ვამაბედინებს, მე კონკის სტოლზეც კი დათვივი მჯიზია.

ზემლის აფთრიაქთან რა მოველი, მანდ დღორნიკების ბარტალინი დახვებია—აქეთ არ შაიძლება ვაგლა—სტოლის უკან მოუარეო. აქ მამდელი პარალიტი მამივიდა რაღა და დავეცა მეტე, როცა გონებაზე მოველი, მზე უფე ჩასლო იყო, ვიწყვი და თავზე ისანა ტირილი მაღდა—თურმე სკორა პომოშითა ბაღლიცაში გამაქანეს! ეს ორი დღეა, რაც ბაღლიციანდ გამოვედი და ჯერ ისევ ველთა-მელთი მამდის, სარკეში რა ვიხედები, ჩემი ატრეინიაც კი დათვი მჯიზია. ჩემი ტანსამოსი იქ დარჩა და აღბათ იმ დამხრჩობმა კამისამ წაიღო! ერთი, პავა-ლუსტა, პატეე დამდეთ და „ტარტაროზში“ ჩააგდეთ, რომა იმ ტანსამოსის ჯიბეში მაშუროტი და რამეები იყო და ის მაინც დამხრჩუნა, თორემ მე ამ ზეგინეცსკენ პირისმქელი აღარა ვარ, ერთხელაც ყმისათუე გამაგინი!

ფარსადან.

„ლიტერატურული გასაქართლება“

გურჯაანი. აშკარა სინამდვილიდან

შვიდ წელწოდში ერთხელ ვაიდებო ჩვენი სახალხო სახლი, რომელიც ინვალიდია და უვარჯენებით სდგას ჯერ-ჯერობით კიდევ. ამას წინად (ალბათ შვიდი წლის თავზე) ეღირსა ვეღავე კარების გაღება.

ერთ მშვენიერ დღეს ასეთი განცხადება გამოკარეს: პარასევს გურჯაანის სახალხო სახლში ლიტერატურული გასაქართლება „როსკიში“-სა.

ხლეა ხალხი მოაწყდა... ვეღვას ეშინიდა სახლში შესვლა,—გი თუ თავზე ჩამოვეცხვრესო და ამოგსუნდეთო, მაგრამ მაინც გაბედეს შიგ შესვლა. დარბაზში შედგობა ეკონომიის ოფიკის სული: სკამებს ოთხი ფეხების მაგიერ, სამი ან ორი ჰქონდა, ფხვრებში ბინები ხელმეტიად ეცნოთ და გამოეუთო. (თუმცაღა რა საჭირო იყო, როცა იქ ფას იშვითად დადგამდა ადამიანი, ვითარცა უღაბანოა შინა), ამ მდგომარეობას ხალხი ყურადღებას არ აქცევდა და ვულის მგერიხი მოელოდა დარბის ახლას. არც ისე დიდი ხნის ლოდინი დასრულდა: დამის თორმეტი საათი იქნებოდა, როცა ფარია აიწია; ოთხი ხელმარჯვე ბიჭი ძლივს მიათრევდნ.

საქმე დაიწყო. დაკითხულ იქნა მოწმე, რომელიც ისე შევიდა ახარტში, რომ თვითონაც ვერ გაიგო თუ ზოგორ მისსკურთა ბრალდებულის როლი. აღარც დამცველმა იკითხა, თუ ვინ იყო მისი მოპირდაპირე. დაიწყო კამათი, ამ დროს თვითონ ბრალდებელი წის და ამთქმარებს, რასაც ძილის იშტაზე მოპყავს სასამართლოც...

მაგრამ მოვეცეთ ლხენა დამცველმა ბეგერი ილაბარავა. ამ უკანასკნელმა ვააცნო ხალხს მთელი მშენებრობა. წყინები მამდაზე ეწყო, წყაუკობა ხალხს ვეგინს-ტყაოს-ნიდნ რამდენიმე ფურცელი, შამდღე ვისრამიანი, აგრეთვე კომპლენტი მოიყვანა ბოლოყარის და მათემტრკის სახელმძღვანელოებიდან. იქვე ედვა აგრეთვე სამხარეულ-ლის წიგნი, მაგრამ საზოგადოება კმაყოფილი იყო და მისთვის ხელი არ უხლბია. სიტყვა ასე დაასრულა:

ლონი

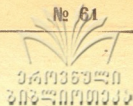

— მაშასადამე; ბრალდებულს უნდა მოეხსნას ბრალდება.

და ეს ისეთი რიხით წარმოთვა, რომ სასამართლოს გამოეღვინა... და ბრალდებელი გაამართლა.

სულემიან ბეზერგანი.

ზ ლ ვ ა ზ ე

ბონი

— ჩემი ნაცნობი მოდის აქეთ! ვაი, თუ შეზნიშნოს, რომ შარშანდელი ქუდი მსურავს!

ფ რ თ ი

(გრამილეს სიმღერა)

მე ვარ და ჩემი ნაბადი
 გამთენიებული ღამისა,
 თვითმშრომელი კავშირის მივადექ—
 მიღება მსურდა დრამისა,—
 მაგრამ იქ მიწა დამიხედა
 მთქმელი ათასი რამისა...
 გამაპანდურა... საჩემოს
 ვერაფერს ვაგვარ კბილია,
 და დავწანწალებ, თუმცა ჯერ
 ვეღარასდ ვიჯერ წილია...
 (დუმბა მთელი ქვეყანა
 სახრავდ ურთობ ტკბილია)

ჩვენში დარჩეს და ერთხელ მე
 საქმე ვაუწყე მსხვილია:
 საბჭოთა საწყობებიდან
 გამოვალავე ფქვილია,—
 და ბედის ჩარბი პირწალმა
 შემოვიბრუნე წბილია...
 მაგრამ სულ შალე მიჩვენეს
 ჩემის სირდაფი გრილია...
 ესლა ვარ თავისუფალი
 აღაოფრის მიქეს წიშია,
 ღმერთმა აძრავლოს ყველგან
 ჩემი გეფრი და გიშია.
 ვეღარ დამაკლებს ვერაფერს
 აიცი ჩამიდგეს ეინშია;
 ნათელ-შირონის ქირიმე,
 რომ მშველის გასაქირშია.

ვის რა საქმე აქვს,—თუ შეგირდს
 ცხრაფე ტყავს ვაძრობ და ვძლები?...
 ეანთა ჩემი მწვითნელი და
 ტკბილი სიმღერის დამწყობია...
 პლატონ, სოლომონ, არმატი
 ჩვენი ჯგუფოს არს ნაღები,
 ესენი მიპატრონებენ
 თუ შემომაცედა წაღები...
 მაშ გზა მიტევა... ვერ ითმე
 მოწინააღმდეგეს სულია;
 ხანში შესული კაცი ვარ
 ღრა და ვაშს ვადისულია...
 არ მინდა ენაბო მარცხთა
 სიკოცლის დასასრულია...
 მტრებო!.. ოჰ, მტრებო, ისევ ვარ
 მე თქვენზე გამასრულია... აბრუა.

ელექტრო-ზუზა

მას შემდეგ რაც დაკოლმევიდა ყარამან, ერთხელაც არ ყოფილა სოფელში. მშობლები ხშირად სწერდნენ შვილს და უცნობ რძალს და სიხარულდნ სოფელში ჩასვლას, მაგრამ ყარამან მაინც ვერ ახერხებდა თავის და მშობლების სურვილის აღსრულებას—სოფელში წასვლას. ახლანდელი ქალები ოჯახში არ შეიქმნებოდა... შვილი დამიჯივრდა და წამართვა რძალმა,—ამბობდა ყარამანის უმცაყოფილო დედა-მამა.

ლუკამ—ყარამანის მამამ გადასწყვიტა თვითონ წასვლით ქალაქში და ენახა დაკოლმეობრივი შვილი. ცოლმა ხურჯინში ჩაულოვა ძღვენი რძლის და შვილისათვის მისართმევი და ლუკა გაუღდა ზხას.

მოულოდნელი იყო მამის სტუმრობა, მაგრამ სირცხვილი მაინც არ უჭამია ყარამანს მამის წინაშე.

ლუკა ყოველი ნაბიჯის გადადგმზე უთვალთვალედა რძალს და, როგორც ცოლმა დაუბარა, მისხობით სინჯავდა მის საქციელს, მიგრა-მოგვრას და საქინაობას. არც ისე ურიტო ქალი ყოფილა. როგორც ჩვენ გვქონდა წარმოდგენილი,—ფიქრობდა ლუკა სუფრასზე ს... როცა რძალმა ჩაი მართვა სიმბრა...

ქორცობდა და „სფიქა“. ჩამოკიდებ კუთხეში და მათლ სახლს გაანათებს.—

ამაზეც ბევრი იცინეს, მაგრამ ლუკა მაინც ვერ დააგერეს, რომ შუშა იქ არ გაანათებდა, რომ ამისათვის საჭიროა ელექტრონის ენერჯია.

— შენ მომეცი და თუ არ გაანათებს, ქე დინახავ მაშინ... თქვენი სოფელს მასე ნუ უყურებთ... აქ თუ ანათებს, იქ რა ღმერთი გაუწყურება?!

...და როცა ლუკა სოფელში გაბრუნდა, თან წაიღო ერთი ელექტრო შუშა.

ლუკამ აიღო და ჭიქა ჩაიი ათიოღე ნატეხი შაქარი ჩაყარა. მას უნდოდა გავეცო: კრიტანგი იყო თუ არა ქმრის მშობლების მიმართ რძალი. თუ კრიტანგი იქნებოდა, მაშინ სიმბრის ასეთი საქციელი იქნებოდა რძალს და რამეს ეტყოდა... მართლაც არ მოსტყუვდა ლუკა თავის ფიქრში.

— რა ამბავია, ბატონო, რომ ჩაიში ამდენი შაქარი ჩაყარეი?—გაკვირებით და გულტყვილით შეეკითხა რძალი.

— ამ მდულარე წყალს შაქრის ხათრისთვის ესვამ თორემ წყალს ჩემს ეზოში ცადა ქვეყანას მიუქს—მიუგო ამავად ლუკამ რძალს და კოვზი ააშუშავა ჭიქაში. ეს იყო პირველი გამოცდა.

როცა ჩაის მორჩენ და ივანშმეს, ლუკამ ყარამანის ნაყიდი ჰაპროსი ათიოღო და ელექტრო შუშას მიაღო ცეცხლის მოსაკიდოდ.

ყველის სიცილი წასკდა.
— მამა, ეს სხეწაირი ლამაზა და ჰაპროსის ცეცხლს მივთი ვერ მოუკიდებ,—უთხრა ყარამანმა და ასანთს გაუჭიბა.

— კი მარა, ვინაც ასეთი კიი საქმე გამოიფინა, ბარემ ისე გამოვიგონებია, რომ მესაძლებელი ყოფილიყო ჰაპროსის მოკიდებაც... ისე ურიტო საქმე კი არ არის... იი ერთი ლამაზ უნდა გამაგანო სოფელში; ნათი არ დამ-

— ყველანე უფრო უკეთესი, ქალა, იი ეს „ლაპკონკა“ არის... როგორც კი დალაძობდა, მაშინვე ანთებდა, ნუ გეზინია არ უნდა ნათი და „სპიჩა“...

და როცა იმავე ღამეს დიღხანს უყურეს, ელოდნ სასწაულს—ელექტრო შუშის განათებას, მაგრამ მთელს სახლში მაინც ბნელოდა, ამ დისკენმდი მივიდა ლუკას ცოლი:

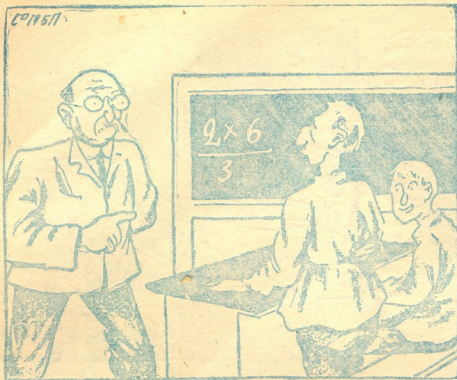
— გადარიე ბუჩა?! ხეირიანს რამეს გამოგატანდა ჩვენი რძალი?!

— ქალა, რომ მოვიდიოდი, იმ ღამეს კი ანათებდა იი „ლაპკონკა“ და ახლა რა ღმერთი გაუწყურა?

— წახდენდა, წახდენდა, არ გეშის?—
— მართლაც რომ ასე იქნება...
კინეარი.

სკოლაში

ნახაზები

მასწავლებელი (მეწაფე): ვაჭარმა იყიდა ხუთი მეტრო ლურჯი შალი და მისცა 27 მან. 50 კაპ. როგორ უფიქრა ვაჭარს ერთი მეტრო შალი?.. აბა, შენ მითხარი არონ მუწუაშია.

მომწაფე: თუ ტრი ტრისტრეტტი იყო კონდრახანდი, ბატონო უჩიტელო, ხუთმეტ მანეთს მისცემდა მეტროში; ასე უიღებოდა მამა ჩემიც ვაღია..

შენი პირივე, ტარტაოზს, ჩენსეცენ იბრუნე პირია. ხომ იცი შენი ჩახგალი ნატენებს როგორ სკირია.

იციღე შენთვის მზად არის თეშქეში სახეპირია... მატარებელიდან ჩამოხტდი, ზემოთენ ჰქენი მხარია.

ხელთ მოიმარჯვე ჩანლი, გერმანეს იახელია... დახლში ზის,— ფულებს უცქერის. მაგრამ წაველე ხელია.

უთხარი: ეს რაა? რად გინდა ნარდი და კამათელია. შენგერი ხარში ვაჭარი მე ბეერი მომიბუღია...

დამალვას შეეცდებოდა: რადუნ, ანტონ და კოლია. გრიგორ— გორგვი გაჰყვებოდა... (ესენიღ მათი ტოლია):

მოინდომებენ გაქცევის, (იციან თიხასიკია). მაგრამ ითხარსაც აუწყე ჩანქლისგან კედის რიკია.

ტარტაოზის მოცქელი.

???

უმრავალი

გამართა კონსტრუქცია, ანუ ახალი მიხარტო. ლაბა ლიბერატურაში.

(ზოგადი პაროლია).

ტიტკომ ტიტინით ტვინი ტინს უტია, ტაბით ტრიდი ტნს პიოდ დასტოვა... ეს კატა იმ კატის ტან-სუსტი კნტია, ტმასენით და კრუტუნით ტუტკო რომ აწოვა.

დადნის ქვეშ დერეფნით დუდიან დიდლებით, დღორინდა დუნდუნა, დენანა მამალი; დააფრინო, დააცხო, დასტყენა ტერეფნით და დიდი დაბადა დამლა და დამალვა...

წაიდა წივილით პაწია წიწილა, წაიღო წიხილი, წვა-დავა, წამება... წითელი წიწაც, წივილი აქვს წიწილა, წუთხევა ეს წვენი, მწეავს, არ მიამება...

გადადლით გოდორი, გილით და გიტარით, გაისა გაიფოსს გიგანტური გოდლებით... გილინა, გიგლით, გიოსს გიგნა გიცანიო, გუარავდით გომეო და გემირის ფოდლები.

ახლა კი ახია ამ ახმას მამაწი, ახალი ხალითით ახალოსს რომ ხეხავს, ახისონ ხროტინით პირმხაველ მახათხე, ხალხი ხელს არ ახლებს, ხელობს, ხეს მოხეტქავს...

რა არის ართინის არქაულს არეწი, არიფთა ამქარის აფთრული დონინი? არა თუ არა მსურს არსად ეს თარეწი, არამედ არ მინდა არც არღნის წიწინის.

(ხალხურ კილოზე).

სამშობათ დილა თენდება, საყურში სიტყვ დგებო; ტრე ქელესსაშელო საჩქაროდ გამოჩნდება; „გალიფინი“ შარვალით „პოლოკინის“ ემსგავსებო; შემოუყვარებს ზეინკლებს, თანჯრის მინები ტყდებო; თქვენ არ მუშობათ, ზარმაცობთ, მე „მშრომელს“ გული მწყდებო, თრთქლმავალს როცა გარეცხენ, მას ლეჭი და მვენსდება, მეშუება უთხრეს— ფუროსო, ეს თქვენ არ გეგადლებო, თუ ფული თქვენ არ ზამავით, ცოლშეილი დღევიწყლ-ბო...

ამაზე ქელესსაშელო ცეცხლივით აინთებო, მე რასაც ვიტყვი, აღსრულდება— ეს არის ჩემი ნებაო. სალოც თითსა და შუა თითსა წამს ცერი ვაგერებო,— სამ თითის კომბინაცია, მუშების ცხვირწინ ჩნდებო. ამაზე ჩენი მუშები ზღასათი ალულდებაო. წამს ადგილკომში განდებდა საერთო განცხადებო; კენტო, თიბი ვიგორი უფროსი თუ ჩვენ არ მოვავშორდებო,— მაშინ თიბი წვალით ჩვენა და საყუდი მას დარჩებო. ესლა შენ იცი, ადგილკომ, ამ კაცს რა მოუტდებაო: წელში ჩანალია ჩაარქე, პოლიციე იამებო.

წყველი.

მურმანი აბარაკვი

სიტყვა და საქმე

(პირველი ზეგადილის წიგნი)

აბაღაფდლო ლამო,
ნუ ბათედღვი მალეო;
შაბათ-ჰვირა მოახლოვდა—
ჰმარეი ახოვლენ ხვალეო.

ერთელ მხოლოდ, ისიც ცხადად
ჩვენი ღრამ-ურის ენებზე კრება;
გეფურები შაირ ნახვა
ერთელ კიდევ მწაბრება.
ტახტზე იჯდა გამეობა,
სწავლულების მთელი წყება.
კლების (ყოფილ ეკლესიის)
სადაც ზღვილი მიწონ-ცხება.
ტროსტები და ცილინდრები,
საოჩჩები ამშვენიდა...
თავმჯღობარე სწელა სიტყვით,
სულ კედლები ზანხარება.
ყველამ... ყველამ გავიგებთ,
რომ კულტურა ფესზე დგება.
ძველ და ახალ ცხოვრებისა
სოკელ კლები შექმნება".
ცილინდრები ბრეზოდენენ
და ღარბანი ღაღადენდა,
რომ ძველსა და ახლს შორის
უკვე საზღვარს გააღდა.
გამიკვირდა... გამიხარდა...
და დავლოცე დაბადება...
ო, ეს რა ღროს მოვესწარი—
ეს სოფელი განათლდება.
სტრის სცენა... აფრქვევს ცრემლებს,
უპატრონოდ სული ძვრება...
სად არის ურის გამეობა?!
(ფართო ძეხვა დასკვირდება)
შეგ ფრინავენ ღამეოები,
ფოთოსნებებსა დაპყრის ღრამ-ურე...
თავენი, რწყენი და მწყენი
ტაშს უკრავენ მათი დამსურე.
ცხვანტი

ესიკას მოხსენება

ამფხანაკებო:

თქვენ რომ ამირჩიეთ თვარა, ვსცვიეთ აქედან თავი
ძალის ილონზე ლანხეთის სტანციაზე; მოვანტი ექს-
ტრენი პოეზის ქეჩოზე და მეორე დღის ფხევა მუადინე
ტფილის ქალაქს.

ჩემი ბატონი შენ ხარ, მარა ვაფშტერდი კაცი. ქონე-
ბით იმ კაცებს ჭარუასკლები, მარა რა ქონებით! აგრ
ირევა წყალი და დენოსავით ქალი და კაცი; აგრ მოჯი-
რობობს ტრაგედია; განიღბ ცოდვიან ძალიოვით გამოშა
აეტომობლი; აქეთ ბრიგინბრივი, იქით სრიგინბრივი და

• რა ვიცი... მარა ამ ამბავს მე გერ გავათავებ წითელ პარას-
კეამლი,— და მივედი სახვა მისავალი ვიყვიეთ...
ჯი დავმართოს, ჯი მურ-ღენის ხალხი ყოვილან ია
ბოლშევიკები; ესიკავ მობრძანდი, ესიკავ დაბრძანდი, ესი-
კავ მიირთვი და მე რა ვიცი, რა გინდა სულა და გულო...
მეორე დღეს წავიყვივანეს გამოფენაზე... მარა ჩემი ბა-
ტონი შენ ხარ, ნუღარ მკითხავ რაც იქნენ ენებე... ია ღრ-
ნიამეღეგეთის ხალხი აქანია ყველა. მულტანინენ, მარა რა
მულტანინენ!!! რას ნახავს კაცის თვალთ... აქანე ჩვენ ზაქა-
როის ასაღოს გამოტლაველმა თინმა რომ ჩამოვივლო
კიმეკიმი, უნდა შევიდეს ჩვენს თავში რაჯან... მთავრობაც
დაგეხმარება და ერთი იმისანა ტრაქტორია უნდა შევიძი-
ნოთ.
შანკოლა.

ბეჭდვის ხე

მინა... ჩიჩიკოვი

გოგონას ერთი გმირი—ჩიჩიკოვი მიცვალებულის სულესს ყიდულობდა. მის შედგენ სხელოდა და ფეხზე გაჭრაბა არავის დაუწყია... ხოლო ესა სჯავახოში გამოჩინებულ ჩიჩიკოვის მემკვიდრე. ეს გახლავთ მინა. რა საჭიროა მისი გვარის დასახელება, როცა ყველამ ვიცით, რომ იგი საბჭოს წევრია... ჰო-და ეს მინა, თურმე, ოხტომისპირელის სიტყვით:

ამას წინდე მიცვალებულს
(მომკვდარიუ ვინმე ჯაში)
თვის ეწოდა დასაბარად
იარაღით დახვდა ჯანაში...

ეს კიდევ რა არის. დეკრტი გამოუცია და ყველას უკრძალავს მის ნებადაღუთხვად სიკვდილს. ხოლო ნებართვას მაშინ მისცემს, თუ კი სასიკვდილო პიროვნება წინდაწინედ მიპყლის სულს, ფიზიკლიც მოთავსდება მის გუბში.

პური ჩიმი არსამისა

ერთი წითელი არმიელი მე-6-ე ლეგიონიდან ასეთ ცნობას გვაწვდის:

წითელარმიელმა შ... პური მოიპარა, (უკაცრავად, მაილულად აიღო) და ბურთში დამალა შავად ქვეშ. დამით აღდა, ფეხზე პირსახოცი დაიხვია, რომ ხმაურობა არ ექნა და გამოვარა ბურთი, (ახეთი შემოხვევა ხშირი იყო), მაგრამ ბურთი გავორდა მორიგედ შეუღორდა ფეხებში... ყველამ გაიგო... და სხვა.

როცა ამ წერილის კეთილშობილი, ლეგარსი როზროხაძე რედაქციამ იყო და ამ წერილის შესახებ ასე სთქვა: —სულელი ყოფილა... რადა ბურთში დამალა?! მუცელში დამალა.

დაუპატიჟებელი სტუმარი თათარში შარსია, *)

ასე ამბობს თქველბა.

ჰო-და ასე მოხდა რა სოფ. სვან-სუბანში:
თიღისებ დღეობას—გვეწერს ჯუმათური კვიცი—დიდ ამბით ხდებოდენ უწინ მცხერებლები... მაგრამ წრეურებს არ ვაუმართავთ ის დღეობა... დაჩვეული **) სტუმარი მანაც ესტუმრენ სვან-სუვანელებს. მიადგენ ეკლესიის გადაღას, მაგრამ უკაცრავად: გამოკტილილ დღუხდათ. რა ექნათ, მოიდათ და ისევ სახლისკენ გაიქცენ ***) თითონაც ამზობდენ გაქცეულ სტუმრები:—რა მივვარბენებოდენ, როცა არ ვაგაბითობდენ... ახა ჩვენ-ყო... ***)

*) საკვირელოა: რატომ თათარი და არა სხვა ვინმე! დღეობადილ ცხოვრებას, რომ შეუფარდოთ ეს თქველბა, ასე ექნება

დაუპატიჟებელი სტუმარი ფრანგზე, ესპანელზე, ინგლისელზე, იაპონელზე და სხვზე უსარესია... და ეს იმიტომ, რომ ისინი დაუპატიჟებლად ესტუმრენ ახალშენებს... და მასპინძელი გარეკ გამოაგდეს.
***) გონი სჯობდა, რომ ამ წერილისათვის ასეთი სათაური მიეცემა: ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესია.

***) გონი ყველას სჯობდა, რომ ამ წერილისათვის ასეთი სათაური მიეცემა: როგორც მოხვალ ხვინაო, ისე წახალ შინაო.

****) რაც მართალია-მართალია: ამ წერილს ყველაზე უფრო შეეფერება სათაური: რაც მოვივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო.

მიამა ღვინო... თუმანი

არავის ეგონოს, თითქოს ვინმე ამერიკელმა მილიარდმომსახურის თუმანი ჰქია ღვინოში; ანდა ეს ღვინო უ... ღვინოს ღვინო იყო; ანდა ეს ამავე ფუნქციონირ... მოხდა... ასე რომ იყოს, მაშინ აქ საკვირველი არაფერი იქნებოდა... მაგრამ ასე არ არის.

ეს მოხდა სოფ. გლდინში. (ტფილისის მაზრა). თემალმისკომის თიქვლიმარემ გიორგობიანმა უბრალო საქმეზე ღარბ გოგონს თუმანი ჯაბრმა გადასხლიყენა... და ამ თუმანმა ბლომად ჩამოღდა სასუქ კერტები... ხოლო ამ კვარტიბიდან მისსურაქეს ერთი ჰქია ღვინო ახელიდა გიორგობიანმა... ყოხალ მას...სინდისი ჟხმბრია; ქეშმირიღად ნამუსი აქ საქონელია;

განსკალებები

რუსთველის კროსკაპოვ ლადიის წაღის პირდაპირ-წინ დასაქდა ბიურკო

სრულად ბრინჯი-კურანტი

არტელში შედის მრავალი მუქთა-ხორები, უსაქმონი და მოხეტიალენი, რომლებიც დღემ ოცდაათჯერ ათავალიერებენ-ჩაათავალიერებენ რუსთველის პროსპექტზე ყველა ვიტრინებს და ზეპირად იცოვან: —სად რა საქონელია რა ფაზნი იყიდება.

ბიურკო აქვს თათარი მთავარი ბანდოცლიეგები „პროკურის წაღის“ სავაპროსტან და მუშაპროსის პასაჟთან.

გამოცდილი გაფულანგვში, რომელიც ახლახან დაბრუნდა ციხიდან შუღათაიან და ფსენდო ასწავლის გათვლიერებს ხერს და სისტემას ახალ ეიბად. ვინაიდან მრეველები ბევრია, ამიტომ განსაკუთრულია მიხალბედა რიცხვი. ჩაწერა კიდევ გრძელდება.

ამოტომიგოლო მიტომსვლდ აგარაკებსა და საიქოს შორის მოაწყვეს შეზარხოშებულმა მოფერებმა. გასვლა ყოველ შაბათ-კვირაობით და სხვა დღეებშიც.

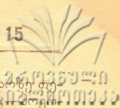
ამ დღეობაში სავაპროსები მიიღებენ ბიჭაულს რომელიც დაღურება გამეგებს და ნოქრებს.

კრილი და პინინო მინდა ვიცილ, მაგრამ ფული არ მათქვ. ვისაც სურვილი გაქვთ მარქეთ ამ მკაცილოთ მომიტანეთ ბიხანზე.

მინა ვისაც უნდ. უფასოდ, მიმართოს პირიელ გამსახლს.

მიამა ამხანაბს რომელიც ექნება დიდი სავაპრო და მონაწილედ შემიყვანს; საქმე მომგებანი და უარს არ ვიტყვი.

პილის მამიი ვაძრობ კბილებს მომიჭრინებთ და საცადელ და ხარჯების შესამკირებლად.

მიზართვა

შხანკოლას უსტარი ჩვენი სოფლიდან წასულ ბავშვებს

ჩვენი საყვარელო და სანახავდ სანატ'ელო სოფლის მწუხრებო და ქალაქის მოტრფილენო, ბიჭებო და ბავშვები და კიდევ ზოგნი ძამებო—იყავით კორჩხლად და გამოკეცებულნი.

აჲ, ახრქას ვითჲა ოლიტქიანა, რომე: აი ჩვენი ბიჭებო იმისანა შეიქნენ, იმისანი რომე: პრიამო პრელესო (აი სიტყვები ვერ მივხვით, მარა რაცეა კაი უნდა იყოს), ლხინო იციკებენ, დროჲე იმღერებენ, უყვართ ნარდი, კარბი, ნინა, ვერა, ფსტო, დამებს ხალს გვიყრიანო, ფულტებს ოხრადა ყრიანო...

ისე თქვენ ვახარდით, რავეც გე მამახარა თქვენმა კამბავებმა... მარა ერთი აიი ჰაჲსი არ იყოს: ტყულათა

სიძლია ქოუბა

სახლი-კლდეა (საკაისიერი) ხუ გეშინით! ჩვენ შევინახეთ როგორც თქვენი ვინაობა, ისე თქვენი წერილი „სახიდუმლოთ“; ასე, რომ ვერავინ ნახავს და წაიკითხავს.

ისიკადგარს (დ. საჩხარი) იცი რა ვითხრათ! „ფარიე-ბი... გოჲო... დღინა“ სამ ძმებს კოპოტატორებს კი არა,— ტარტაროსსაც არ აწყენს... და ამიტომაც ვერავითარი საყვედურებს ვერ ეტყვიეთ სამ ძმებს, რომლებშიც (თურ-ში) იფულისებება: გიორგი გაფრინდაშვილი, სპირიონ და ახელ ზაზახიძეები... ხოლო თქვენ მართალი ხართ, როცა ექვი შეგდისთ:

**ქეიფობას ვინ დაუშლის
საკუთარი თუ აქვს ფული...
მეგრამ ბოლოს არ გამოჩნდეს
ხალხის ფული გაფლანგული...**

ჩვენ გგონია, რომ თქვენი ექვი გამართლებდა... და ვარბი იქნებოდა ეხლავე მიიღებდეთ ზომებს რომ იგი არ გამართლდეს.

ჰაჭროს თქვენიან ერთად, რომ თქვენი წერილიც გადასმტარიყო, კარგი იქნებოდა; თუმცა ახლაც არაუშავს: გადაუხტა... გოლორში.

მწისუმწირას (ლილი-ჯიბაიში) არ გამოვადგა.

მწიშობებს (ხონი) როგორც თქვენი წერილიდან სინსა, თქვენ წარმატებით დაისრულეებითა მანუა მასტაძის ჰორიანთან კურსია... ესლა კი გამოსულხართ და მასწავლებლის აბავებთ.

**ა. ტიტანს (ჩიბათი) ახირებული ბრალდება არის, რომ ისაკი წულის კრია
დამაღ წულებმა ჰკერავსო...**

რაც შეეძება იმას, რომ წალებს დამაღ ტყავისაგან ჰკერავს—ეს მისი დანაშაულებია არ არის, რადგან ტყავს იგი ტყავებრივად იძინს და არა საკუთარ ტყავიდან ამზადებს წალებს... ხოლო მეორე ბრალდება. ჩომ

**ახე ატყვილებს გულეებს...
არც მკვარებია ნინია**

გვეძებთ და არაფერს გვერგებთ... დეხოცეთ კაჲრე... ნი და უკან აღარ იხედვით; აღარ კითხულობთ... ჩით თუ მკვიდრით... დვეიჯერთ, რომე სულ არ მოგინატრებთ ტყვიან და ქიუღაი? თქვენ და თქვენი სინდისი. რა დიდი ზორია,—თქვენს ოჯახს თითო ვახვითი გამოუწეროთ, თითო წინეი გამოუგზავნოთ ჩვენს გამოხიბულ ბულ სამკიხველობს... მაქანე ყველას უხიხათ, რომე აი ჩინით და მჭადი ორი კაცის დღესეგანზე ვადაგვიანკონ. ერთი იმისანა დღესტერი გამოგვიყვინ, რომე თავის წამალს ფეხზე არ გვადებდეს და ლევერველს არ გვიხაპუნებდეს თუნუქ ბარამიძე დღესტურისათა და დანგადა უჩიტელისათა...

ჰო—და მაჲი ვაგვიხინეთ, თუარა ქალაქი გიზამს ვინცხას ქალაქურს, მინუთში-მოგისპობს ქადა-პურს... ზვერჯერ ფეხით უნახავს თქვენს შხანკოლას ბერიას.—ქალაქში ტყავამშპარი აკთხახდა კერიას.

არა თუ უსყველდო... ასოიეთ და მოსაწონიც. კველა ამის შემდეგ, რომ თქვენი წერილი უსსკერო გოლორში წაედღეს, ეს თქვენ არ გაიოცოთ.

**ვასმახს (სურამი) შე კიი კაცო, დიაცენებს რომ ურჩევთ
თავი ანემონ
უსაფუძვლოდ დღაბუტებს,—**

თავის თავს ურჩიე.
ვერ მიხვდით, გაუტებარია თქვენი გამოთქმა ქალებზე:

**პულერი, ფერი, კრახკები
მოკლე კაბა „უიმიოლ“**

ეს „უიმიოლ“ რა ოხრობა არის... და ბოლოს თქვენი წერილი თავებდა სამგლოვიარო ცნობით, თითქოს ვადეკლიოეთს კვდლის ვახვითი: „სურამის ხმა“... და ჩვენც ვაცხადებთ, რომ თქვენი წერილი გადაიტყალა და დასაფლავებულ იქნა უსსკერო გოლორში.

პურის მჭამელს (სად. მარეისი) კაცო, ახალ გამოგონებისათვის ხალხს მალეობას უფინიან და ასარქერებენ. შენ კი უსყველდურბ მოჭ. ჭუმბურიძეს, რომეზამც გამოიოგნა

ახალი გამოგონება,
რაც გამოიხატება იმში, რომ დიდი ბრიწენტიო, რომელიც სადაფურს ეყუთენის, მოჭ. ჭუმბურიძე იჭერს თვებებს. მთელი მისი განგანობიბოში წყალში უფდა ბრიწენტი და თვეწმხავც გლომად იჭერს.

ჰო—და არე თვეწმხავს კი არ იპარალებ, თვეწმხავს კი არ ცოლებდა. შემად ბრიწენტი, იმიტომ რომ იგი ლეზბა...

ჩვენ კი პირიქით: თვეწმხავს ბრიწენტი უფლო გვეცოდება; თუმცაღა შესაკლები კი არ არიან, რადგან სულელები ყოფილან, რომ ბრიწენტი იჭერს.

კორიანტელს (ქიათურა) ვერ ვათავსებთ თქვენს წერილს იმიტომ, რომ იგი სიმულაციის წისკველზე ასხამს წყალს.

**ვ. გ-ს თქვენი: „მისამაძი ტრაზახი“ არ დაიბეჭდება.
თემა კარგია, ხოლო ვერ არის კარგად დაწერილი.**

უიუის ქვევ

ლონი

- ვიცო, მაგრამ ეგებ გამფლანგველს დაეძებს, არ არის ჩემი ქვარი
- გამოდი, ნულარ იმაღები ლოგინის ქვეშ! ეს ვილაცა!!!